

[Niels Mørk.]

minister Kaj Bundvad, men selvfølgelig, kan vi ikke få det bedste, må vi som sagt fra anden side nøjes med det næstbedste.

Ministeren foreslår yderligere ophævelse af administrativ frihedsberøvelse for forsømmelige forsørgere. Da denne bestemmelse heldigvis kun har været benyttet i ganske få tilfælde, kan vi følge ministeren også her.

Den samme positive indstilling har vi også til ophævelsen af trangsbestemmelsen for de familier, der har et handicappet barn i hjemmet. Når denne hjælp fremtidig skal ydes til familier uden hensyn til deres økonomiske forhold, går jeg ud fra som givet, at den nye bestemmelse ikke medfører forringelser af den hjælp, som familier med små indtægter og handicappede børn i dag oppebærer efter de regler, som gælder i dag.

Jeg vil gerne i et udvalg have rede på, hvordan man ønsker at administrere denne sidstnævnte bestemmelse.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til en velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Lis Møller: Jeg vil gerne starte med at takke socialministeren for forslaget til lov om ændring af lov om offentlig forsorg.

En af ændringerne går ud på, at man skal ophæve bestemmelsen om administrativ frihedsberøvelse for personer, der forsømmer deres forsørgerpligter, altså det, vi kalder forsømmelige forsørgere. Ændringen begrundes dels med, at der tilstræbes så stor overensstemmelse som muligt mellem de nordiske landes sociale love, dels med at bestemmelsen i gældende lov kun anvendes i meget ringe omfang. Mit parti kan gå ind for denne ændring i loven, men jeg går ud fra, at man fremover kan bruge udpantning over for de mennesker, der her er tale om, og jeg vil gerne spørge socialministeren, om ministeren tror, at der gås energisk nok til værks for at få disse bidrag ind.

En anden ændring er en følge af udskydelsen af lov om børnetilskud, der blev stadfæstet den 3. juni 1967, men som først skal træde i kraft samtidig med lov om kildeskat. Da loven blev gennemført, regnede man med, at kildeskatten skulle træde i kraft 1. januar 1969; det er jo imidlertid blevet udskudt til 1. januar 1970. Jeg er

derfor helt enig med socialministeren i, at man nu ophæver indtægtsgrænsen for adgang til bidrag til enlige forsørgere efter forsorgsloven, og at man ikke lader denne ændring afvente kildeskattens og børnetilskudslovens ikrafttræden.

Jeg må indrømme, at jeg har aldrig kunnet forstå den forskel, der har været i behandlingen af fraskilte kvinder med børn og enker med børn med hensyn til bidrag. For de fraskilte kvinders vedkommende udbetales bidrag glat forskudsvis af det offentlige uanset deres indtægt og uanset, at de fraskilte mænd i stort antal undlader at indbetale de beløb, som de skylder det offentlige, medens enker, når bare deres indtægt lå en smule over den lave årsindtægt, en enke må have for at kunne tilkomme bidrag til sine børn, eventuelt kunne få udbetalt et meget ringe beløb. Jeg har aldrig kunnet se det rimelige i denne forskelsbehandling, da børn af fraskilte og børn af enker dog har samme behov for mad, klæder, fornøjelser og uddannelse, og derfor er jeg meget glad for, at denne forskelsbehandling nu ophæves.

Den tredje ændring er jeg endnu mere glad for. Det er ændringen i forsorgslovens § 73 om hjælp til hjemmeboende handicappede børn. I denne paragraf stod der indtil sidste år, at så længe forsørgeren for et blindt barn forsørger dette barn i sit hjem, er han i trangstilfælde berettiget til fra det sociale udvalg at oppebære en årlig understøttelse, der svarer til det en fader til enhver tid påhvilende normalbidrag. Ved ændringen af forsorgsloven, der vedtoges den 30. marts 1967, ændredes § 73 til, at hjælpen kunne omfatte alle børn med fysiske eller psykiske lidelser, og til, at der kunne ydes tilskud til hel eller delvis dækning af disse udgifter, men et senere cirkulære tilkendegav, at der skulle tages hensyn til forældrenes økonomi, altså en trangsbestemmelse.

Den nu foreslåede § 73 siger, at forældre har ret til at få dækket nødvendige merudgifter, såfremt de ikke kan dækkes gennem forsorgslovens hjælpeforanstaltninger. I bemærkningerne er understreget, at hjælpen skal ydes uden hensyn til trang. Det er et skridt på vejen, men jeg vil gerne sige, som jeg sagde i mit spørgsmål til daværende socialminister Bundvad i februar